

Arrest

nr. 186 514 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 oktober 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 11 januari 2016 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2015 werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 19.12.2007 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer C. A. S. (R.R. xxxxxxxxxxxx), die de Belgische nationaliteit heeft en dat zij wettelijk samenwonen. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds tweemaal op datum van 23.07.2012 en 25.02.2015 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen eerst omwille van onvoldoende bewijzen voor de duurzaamheid van de relatie en de tweede maal omwille van het feit dat haar partner niet over voldoende inkomsten beschikt.

Het staat betrokkene echter steeds vrij om opnieuw een aanvraag in te dienen, en zich deze keer wel in orde te stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen. Het feit dat betrokkene op datum van 12.08.2015 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort ‘vervanging’ voor het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Verzoekster haalt verder aan dat zij nog andere familie in België heeft, met name haar oudste dochter A. D.(..). Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs van verwantschap voor en evenmin legt ze enig bewijs voor dat haar dochter effectief aanwezig is op het Belgische grondgebied. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekster haalt verder aan dat zij zeer getraumatiseerd is en aan PTSD lijdt en dat er geen adequate medische hulpverlening beschikbaar is in haar land van herkomst. Ze verwijst in dit kader naar het rapport ‘tchéchénie: traitement des PTSD, renseignement de l’analyse-pays de l’OSAR par Florenzo Kuthan, Berne, 05.10.2011 en naar de recente nieuwsbrief van het mental disability advocacy center omtrent psychiatrische hulpverlening en de nieuwsbrief van het international rehabilitation council for torture victims in Rusland. Echter, we dienen op te merken dat het hier om een loutere bewering gaat. Betrokkene legt geen enkel medisch stuk of attest voor waaruit zou blijken dat zij momenteel medische problemen heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds tweemaal een aanvraag 9ter indiende,

de eerste werd ongegrond afgesloten op 09.02.2012 en de tweede werd onontvankelijk afgesloten op datum van 15.06.2012. De medische elementen werden aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en werden niet weerhouden. Betrokkene legt geen enkel nieuw medisch stuk bij huidige aanvraag 9bis. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Mevrouw verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in de Noordelijke Caucasus, maar in Moskou. Mevrouw wordt niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.

De elementen van integratie (met name het feit dat ze over een rijbewijs beschikt, dat ze reeds beschikte over een arbeidskaart, dat ze onmiddellijk zou kunnen werken als tolk voor doofstommen, dat ze haar uiterste best zou doen om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben en een cursus inburgering, dat zij tot op heden Nederlandse lessen zou volgen en goede resultaten zou behalen en dat zij haar arbeidskaart C voorlegt, evenals een inschrijvingsattest Nederlandse taallessen, een attest van de 'panrussische vereniging van doofstommen' en een getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 11 januari 2016 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2015, aan betrokkene betekend op 20.02.2015."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM

Schending art. 8 EVRM

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid

- het feit dat zij een relatie heeft met dhr. C. niet belet dat zij terug kan naar haar land van herkomst en na een tijdelijke scheiding met hem herenigd wordt

- het feit dat tweemaal een negatieve beslissing werd genomen betreffende een aanvraag tot gezinshereniging, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien het dossier niet werd aangevuld
- er is geen bewijs van onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, zn zij dient zich te begeven naar haar land van herkomst om een aanvraag in te dienen
- er is geen bewezen schending van art. 8 EVRM en geen bewijs dat zij familie heeft in België
- er worden geen medische bewijsstukken voorgelegd en er is bovendien reeds tweemaal een verzoek art. 9 TER VW dat werd afgewezen
- de overige elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekster om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van haar verblijf in België aan te vragen.

Dat het niet ter discussie staat dat verzoekster een relatie heeft en ook samenwoont met de heer A. C., en deze over legaal verblijf beschikt en de over de Belgische nationaliteit beschikt.

Dat de duurzame relatie & gezinsvorming van verzoekster met dhr. A. C. als logisch gevolg moet en kan hebben dat verzoeker niet terug kan naar het land van herkomst temeer het feit dat verzoekster ten zeerste getraumatiseerd is.

Dat er ook een negatief reisadvies werd voorgelegd dat bewijst dat zij niet terug kan.

Dat ten onrechte deze aanvullende stukken niet op waarde werden geschat en er verder ten onrechte werd geoordeeld als zouden deze niet van belang zijn.

Dat gemakshalve wordt gesteld alsof verzoekster zomaar de aanvraag in RUSLAND/TJSJENIE zou moeten indienen, doch verzoekster integendeel in België verblijft.

Dat bovendien destijds gebleken is dat verzoekster door zeer ernstige problemen in haar land van herkomst is moeten vluchten op gevaar van haar eigen leven en fysieke integriteit.

Dat het vaststellen van de duurzame relatie en samenwonen tussen verzoekster en dhr A. C. en het feit dat zij ondertussen sedert jaren een gezin vormen en zij uiteindelijk zeer recent ook een verklaring van wettelijke samenwonen hebben afgesloten in België reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoekster in België in te dienen.

Dat er hierbij dient opgemerkt te worden dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, en zodoende de grootste reserve aan de dag dient gelegd te worden bij het stellen van de vereiste om zich naar het land van herkomst te begeven om een aanvraag in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van herkomst terugkeert en haar partner sedert jaren, die de Belgische nationaliteit heeft, in de steek laat en daar een procedure opstart en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord.

Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is dat verzoekster zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM; Dat er schending is van de motiveringsplicht aangezien er in de bestreden beslissing geenszins enige afdoende motivering is terug te vinden betreffende de ingeroepen en manifest aan de orde zijnde schending van art. 8 EVRM of waarom de dreigende schending niet zou dienen te leiden tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster in België.

Dat er gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing net alsof de partner geen Belgische nationaliteit zou hebben, minstens dit feit geen invloed zou hebben op de mogelijkheden tot terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst.

Dat in dit verband ten volle de Belgische nationaliteit van de partner van verzoekster in rekening dient te worden gebracht, waarbij het totaal tegenaangewezen is dat dit verzoekster gedurende langere tijd gescheiden zou zijn van haar partner.

Dat algemeen aangenomen wordt dat bij een dreigende schending van art. 8 EVRM er wel mogelijkheid moet zijn om alsnog in België de procedure op te starten.

De redenen die door verzoekster werd aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat een duurzame relatie en samen-woont met haar partner die op een legale wijze in België verblijft, en het jarenlang verblijf samen met jarenlange integratie, en tenslotte de Belgische nationaliteit van haar partner, niet zomaar als een fait divers kan beschouwd worden doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de ter-zake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoekster het één en ander nog bijkomend zou gaan bewijzen, wel integendeel, uit haar vlucht destijds minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zoniet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande.”

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient erop gewezen te worden dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekende partij toont geenszins aan dat bepaalde door haar als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen veronachtzaamd werden.

2.3. Voorts kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar criteria die verwerende partij hanteert *“in andere dossiers”*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat immers noch inhoudelijke criteria voor de ontvankelijkheid van de aanvraag noch inhoudelijke criteria voor de gegrondheid ervan. Voor zover verzoekende partij met haar betoog bedoelt te verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij kan niet dienstig naar een vernietigde instructie verwijzen. Voor zover verzoekende partij er zich in wil over beklagen dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hieruit geen rechtsmiddel kan worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De voorts subjectieve en niet onderbouwde overtuiging van de verzoekende partij dat zij niet terug kan naar het herkomstland vermag evenmin afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. Verzoekende partij verwijst naar haar gezinssituatie en meent dat dit reden genoeg is om haar aanvraag in België te laten indienen, maar zij gaat daarmee voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing die stellen dat: *“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer C. A. S. (R.R. xxxxxxxxxxxx), die de Belgische nationaliteit heeft en dat zij wettelijk samenwonen. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds tweemaal op datum van 23.07.2012 en 25.02.2015 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werd afgewezen eerst omwille van onvoldoende bewijzen voor de duurzaamheid van de relatie en de tweede maal omwille van het feit dat haar partner niet over voldoende inkomsten beschikt.*

Het staat betrokkene echter steeds vrij om opnieuw een aanvraag in te dienen, en zich deze keer wel in orde te stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen. Het feit dat betrokkene op datum van 12.08.2015 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. . In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8." Uit deze motieven blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken verschillende redenen opgeeft waarom de gezinssituatie van de verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen wordt aanvaard. Zo wordt erop gewezen dat indien men een verblijfsmachtiging wenst te bekomen in het kader van een duurzame relatie de verzoekende partij daartoe de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden daartoe. Verder wordt erop gewezen dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat die niet in disproportionaliteit staat met het recht op gezinsleven.

Verzoekende partij maakt met haar betoog dat haar partner Belgisch is en zij reeds geruime tijd hiermee een relatie heeft geenszins aannemelijk dat de vaststelling dat zij tijdelijk dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, een schending inhoudt van het recht op gezinsleven.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde enerzijds het gezinsleven van de verzoekende partij erkent, maar aangeeft dat het om een tijdelijke verwijdering gaat die geen nadeel teweeg brengt aan het gezinsleven van verzoekende partij.

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing leidt evenmin tot een definitieve verwijdering. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, houdt in wezen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven. De verzoekende partij heeft immers de mogelijkheid, zo niet het recht, om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de tijdelijke verwijdering haar gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij blijft slechts hameren op het bestaan van een gezinsleven op het Belgische grondgebied, maar zoals reeds hoger gesteld betwist de verwerende partij het bestaan hiervan ook niet, maar motiveert zij omstandig waarom een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland geen inbreuk vormt op dit gezinsleven.

Verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk dat de behandeling van de aanvraag maanden zal duren en zelfs als zou dit het geval zijn, maakt zij niet aannemelijk dat dergelijke tijdspanne een schending zou inhouden van haar recht op gezinsleven.

Zelfs indien de aanvraag in het herkomstland zou worden afgewezen, dan maakt de verzoekende partij daarmee nog steeds geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk daar verzoekende partij nooit toegelaten is tot verblijf en zij geen hinderpalen aantoonde die verhinderen dat haar partner haar zou vervoegen in het land van herkomst. Het loutere feit dat de partner de Belgische nationaliteit heeft vormt op zich geen obstakel om het gezinsleven in het herkomstland van de verzoekende partij verder te zetten.

Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij meent dat haar gezinssituatie zomaar aan de kant geschoven wordt. De Raad benadrukt nogmaals dat het bestuur omstandig gemotiveerd heeft waarom zij deze gezinssituatie niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid.

2.5. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij *‘ten zeerste getraumatiseerd is’*, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing terzake, met name: *“Verzoekster haalt verder aan dat zij zeer getraumatiseerd is en aan PTSD lijdt en dat er geen adequate medische hulpverlening beschikbaar is in haar land van herkomst. Ze verwijst in dit kader naar het rapport ‘tchéchénie: traitement des PTSD, renseignement de l’analyse-pays de l’OSAR par Florenzo Kuthan, Berne, 05.10.2011 en naar de recente nieuwsbrief van het mental disability advocacy center omtrent psychiatrische hulpverlening en de nieuwsbrief van het international rehabilitation council for torture victims in Rusland. Echter, we dienen op te merken dat het hier om een loutere bewering gaat. Betrokkene legt geen enkel medisch stuk of attest voor waaruit zou blijken dat zij momenteel medische problemen heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds tweemaal een aanvraag 9ter indiende, de eerste werd ongegrond afgesloten op 09.02.2012 en de tweede werd onontvankelijk afgesloten op datum van 15.06.2012. De medische elementen werden aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en werden niet weerhouden. Betrokkene legt geen enkel nieuw medisch stuk bij huidige aanvraag 9bis. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Verzoekende partij laat volledig na deze omstandige motivering met concrete argumenten te weerleggen. Het louter herhalen van de opgeworpen argumenten in de aanvraag volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.6. Ook wat betreft het negatief reisadvies heeft de verwerende partij gemotiveerd, meer bepaald: *“Mevrouw verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in de Noordelijke Caucasus, maar in Moskou. Mevrouw wordt niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.”* Met haar bloot betoog dat de voorgelegde stukken ten onrechte niet op waarde worden geschat slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de kennelijke redelijkheid van voormelde motieven. Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt immers dat zij stelde dat de FOD Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies heeft gegeven voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië (Noordelijke Kaukasus). Het bestuur kan evenwel gevolgd worden waar zij stelt dat een negatief reisadvies gericht is op toeristische reizen, niet van toepassing op personen die afkomstig zijn uit het betrokken gebied en dat het bovendien om een algemeen advies gaat, dat verzoekende partij niet toepast op haar situatie. Een reisadvies heeft inderdaad slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Het gegeven dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat dit ook op haar situatie slaat, zonder dit ook maar op enige wijze te concretiseren, doet geen afbreuk aan voorgaande. Bovendien gaat zij ook volledig voorbij aan de vaststelling van de verwerende partij dat verzoekende partij niet verplicht wordt terug te keren naar de deelrepubliek Tsjetsjenië, maar naar Moskou.

2.7. Nu verzoekende partij geen andere elementen aanbrengt dan degene die zij reeds heeft aangebracht bij haar asielaanvraag die afgewezen werd en zij verder slechts wijst op een negatief reisadvies dat geen betrekking heeft op personen die de nationaliteit hebben van Rusland, maakt zij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat: *“Mevrouw verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene die de Russische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in de Noordelijke Caucasus, maar in Moskou. Mevrouw wordt niet verplicht terug te keren naar bijvoorbeeld de deelrepubliek Tsjetsjenië.”*

2.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 8 EVRM

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat zelfs een afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België (zie o.m. duurzame relatie, samenwonen en gezinsvorming met dhr. Abdula C.).

Het is niet omdat verzoekster geen politiek asiel heeft aangevraagd, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Het gaat in dit verband zeker ook niet op om de zaken te gaan voorstellen alsof hij zomaar in het land van herkomst de aanvraag kan indienen.

Dat verzoeker nu juist niet terug kan naar zijn land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing gratis wordt van uitgegaan van de hypothese dat verzoeker zomaar een visum zou kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekster terug naar haar land van herkomst zou zijn gegaan, zij bijna zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enig visum aan te vragen en zekerlijk niet te bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat in dit verband er reeds problemen zijn geweest in het verleden, waarbij verzoekster haar toenmalige partner werd ontvoerd, en zij halsoverkop het land diende te verlaten.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in de geboortestreek van verzoekster geen Belgische ambassade is, en verzoekster zou moeten gaan naar de ambassade in Moskou, weze honderden/duizenden kilometers van haar geboortestreek vandaan en ook duizenden kilometers van haar huidig gezin vandaan.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures / hypothesen dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat er negatief reisadvies wordt afgegeven door de Belgische overheid, zodoende dat het toch wel duidelijk is dat er ernstige problemen zijn in het land van herkomst.

En dit reisadvies thans niet zomaar aan de kant geschoven kan worden met de bewering dat dergelijk reisadvies is bestemd voor Belgen die naar die gebieden willen reizen voor toeristische doeleinden.

Dat het evenwel duidelijk is dat als een land niet geschikt is voor toeristische doeleinden wegens te gevaarlijk, het alleszins te gevaarlijk zal zijn om zich permanent te gaan vestigen.

Dat er een kunstmatig onderscheid gemaakt wordt tussen niet Belgen en Belgen, en er in geval van conflictsituatie uiteraard niet eerst om iemands nationaliteit gevraagd wordt vooraleer problemen te veroorzaken, doch integendeel deze conflictsituatie voor elkeen ter plaatse geldt.

Dat bovendien minstens uit het reisadvies blijkt dat de partner van verzoekster onmogelijk zich kan begeven naar het land van herkomst, minstens dit ten stelligste wordt afgeraden omwille van de problemen aldaar, en gezien het feit dat hij de Belgische nationaliteit heeft, dient alleszins aanvaard te worden dat dit reisadvies wél op hem betrekking heeft.”

2.10. Waar verzoekende partij naast de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, de schending opwerpt van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, dient de Raad erop te wijzen dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan en het de Raad niet toekomt uit het betoog van verzoekende partij te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht door de bestreden beslissing, andere dan de voormelde beginselen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.12. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.13. Waar verzoekende partij opwerpt dat *“zelfs een afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland”*, dient de Raad op te merken dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing. De aangevoerde buitengewone omstandigheden werden beoordeeld en uit niets blijkt dat het gegeven dat verzoeksters asielaanvraag werd verworpen, op zich aanleiding geeft tot de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Een afgewezen asielzoeker dient echter, net zoals elke andere vreemdeling, buitengewone omstandigheden aan te tonen die maken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet vanuit het buitenland kon worden ingediend. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat elke aangevoerde buitengewone omstandigheid, zoals ook haar integratie en gezinssituatie, op haar merites werd beoordeeld. Verzoekende partij laat na te concretiseren met welke aangevoerde omstandigheid er geen rekening werd gehouden. Het blote betoog van verzoekende partij dat ze niet terug kan naar haar land van oorsprong omdat ze onmiddellijk problemen zou krijgen met de Russische autoriteiten en dat ze daardoor geen aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen in het buitenland alsook haar onbegrip voor de stelling van de verwerende partij dat zij in het buitenland een aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen kunnen de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.14. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat de asielaanvraag van verzoekende partij werd afgewezen zodat niet blijkt dat zij omwille van dit asielrelaas niet terug zou kunnen naar het herkomstland.

2.15. Het feit dat verzoekende partij haar aanvraag zou moeten indienen in Moskou, wat ver verwijderd ligt van haar geboortestreek, maakt evenmin dat dit gegeven verzoekende partij verhindert de aanvraag aldaar in te dienen, zij maakt dit immers op geen enkele concrete wijze aannemelijk, dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij dit argument geenszins heeft aangehaald in haar aanvraag zodat zij dit niet thans dienstig voor het eerst kan opwerpen in onderhavig beroep en de verwerende partij verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.16. Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt voorts dat zij stelde dat de FOD Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies heeft gegeven voor de Noordelijke Kaukasus. Het bestuur kan evenwel gevolgd worden waar zij stelt dat een negatief reisadvies gericht is op toeristische reizen, niet van toepassing op personen die afkomstig zijn uit het betrokken gebied en dat het bovendien om een algemeen advies gaat, dat verzoekende partij niet toepast op haar situatie. Een reisadvies heeft inderdaad slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Het gegeven dat verzoekende partij de overtuiging is toegedaan dat dit ook op haar situatie slaat, zonder dit ook maar op enige wijze te concretiseren, doet geen afbreuk aan voorgaande. Bovendien gaat de verzoekende partij er ook nog aan voorbij dat zij niet moet terugkeren naar de Noordelijke Kaukasus maar wel naar Moskou om haar aanvraag in te dienen. Zij kan aldus evenmin in haar betoog gevolgd worden waar zij meent dat haar partner omwille van dit negatief reisadvies haar niet zou kunnen vergezellen.

2.17. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.18. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst moet indienen.

Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- de verzoekster onderhoudt een duurzame relatie met dhr. Abdula C., met wie zij een gezin vormt en die over legaal verblijf in België beschikt en ondertussen de Belgische nationaliteit bekam.

- de verzoekster woont sedert geruime tijd in België

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren de situatie van verzoekster ten zeerste ontwricht wordt.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en haar partner geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen in de hier aan de orde zijnde omstandigheden.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien haar partner in België over legaal verblijf beschikt en ook ondertussen de Belgische nationaliteit heeft bekomen.

Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar diens geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden te worden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

2.19. Met betrekking tot de opgeworpen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft gesteld. In deze mate is het derde middel dan ook onontvankelijk.

2.20. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middel eveneens verwijst naar artikel 3 van het EVRM, en kort aangeeft of citeert wat deze bepaling inhoudt. Zij laat echter na uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de eerste bestreden beslissing zou geschonden zijn. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet en in de mate dat de

verzoekende partij al de bedoeling had de schending van voormeld artikel 3 in te roepen, is het derde middel ook in dit verband onontvankelijk.

De verzoekende partij stelt dat het ten onrechte is dat de ingeroepen redenen zomaar worden afgewezen en dat gesteld wordt dat haar aanvraag onontvankelijk is. Zij verwijst opnieuw naar haar gezinssituatie, maar hierop is reeds ingegaan in het kader van het eerste middel, zodat kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld. Ook herhaalt de verzoekende partij de verschillende buitengewone omstandigheden die zij heeft ingeroepen maar op al deze elementen wordt echter uitdrukkelijk ingegaan in de eerste bestreden beslissing. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, waarom de motivering van de eerste bestreden beslissing niet zou volstaan. De Raad benadrukt nogmaals dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de eerste bestreden beslissing niet kan leiden tot de onwettigheid ervan.

2.21. Daarenboven benadrukt de Raad dat, in zoverre de verzoekende partij meent dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, verzoekende partij nooit gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk en zij ook niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Uit niets blijkt dat haar partner en kind verzoekende partij niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in de Russische Federatie of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel verzoekende partij als haar partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij in België. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland *“gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is”* en *“het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent”* tot gevolg zou hebben, dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partij hiervan geen gewag maakte in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoekende partij kan niet voor het eerst dergelijke omstandigheden aanvoeren in haar verzoekschrift en verwachten dat de Raad deze in de plaats van verwerende partij gaat beoordelen. Ten overvloede, niets verhindert verzoekende partij om de argumenten in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag in te roepen in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland zodat ze indien ze aldaar de machtiging verkrijgt, zij haar verblijf in België op reguliere wijze kan verder zetten. Een langdurig precair verblijf kan niet als fait accompli gelden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om een *“continuering van het verblijf”* alhier te bewerkstelligen. De Raad ziet niet in waarom bij een machtiging tot verblijf toegekend vanuit het buitenland alle bindingen met België teniet gedaan worden en verzoekende partij verduidelijkt dit ook niet.

Verzoekende partij is voorts de mening toegedaan dat haar verblijf en integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, doch laat met dergelijk betoog na op concrete wijze de motivering terzake, met name dat *“De elementen van integratie (met name het feit dat ze over een rijbewijs beschikt, dat ze reeds beschikte over een arbeidskaart, dat ze onmiddellijk zou kunnen werken als tolk voor doofstommen, dat ze haar uiterste best zou doen om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij cursussen Nederlands zou gevolgd hebben en een cursus inburgering, dat zij tot op heden Nederlandse lessen zou volgen en goede resultaten zou behalen en dat zij haar arbeidskaart C voorlegt, evenals een inschrijvingsattest Nederlandse taallessen, een attest van de ‘panrussische vereniging van doofstommen’ en een getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* te weerleggen. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt bovendien steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. Immers maakt verzoekende partij met dit argument niet aannemelijk dat dit het haar zou verhinderen of het haar bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

2.22. De Raad herhaalt dat met alle door de verzoekende partij in haar aanvraag opgeworpen elementen werd rekening gehouden, dat erop geantwoord werd in de eerste bestreden beslissing en dat

de verzoekende partij niet aangeeft waarom deze motivering niet zou volstaan. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.23. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.24. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

In RUSLAND komen tot op heden ten aanzien van personen van Tsjetsjeense origine verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de geboortestreek van verzoekster in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de regio van waar verzoeker afkomstig is.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking het slachtoffer was groepsvervolgung, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit het land van herkomst van verzoekster die er geenszins op verbeterd is;

Minstens is het zo dat deze situatie diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoek -ster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Dat in elk geval in casu nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen.

Dat om de redenen hogervermeld niet enkel de afwijzende beslissing inzake de aanvraag art. 9 BIS VW dient ongedaan gemaakt te worden, doch tevens het medebetekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat een gebeurlijke uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert in hoofde van verzoeker (zie aangehaalde elementen hierboven), en om deze reden tevens de schorsing van de bestreden beslissingen wordt gevraagd."

2.25. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat er geen onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in haar geboortestreek, dat door de afgifte van een bevel de rechten van de verdediging werden geschaad, dat het Hof van Justitie oordeelde dat voor de toekenning van de subsidiaire bescherming het volstaat om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, dat er in Rusland wel degelijk sprake is van mensenrechtenschendingen, dat er een onderzoek diende te gebeuren, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas, naar het feit of verzoekende partij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst, dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen dergelijke beoordeling heeft gemaakt.

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en haar vrees voor een risico op een onmenselijke of onterende behandeling bij een terugkeer naar haar land van herkomst, op geen enkele wijze met enig concreet gegeven staft. Ook in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beperkt verzoekende partij zich uitsluitend tot algemene beweringen, met name het aanhalen van het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Wat de door haar aangevoerde schending van de rechten van de verdediging betreft, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel concreet element aangeeft waarmee dan wel rekening had kunnen worden gehouden. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekende partij met geen woord rept over de behandeling van haar asielaanvraag en de uitkomst daarvan. Verzoekende partij blijft volledig in gebreke om ook maar enige concrete aanwijzing te geven dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst, of dat zij aan de verwerende partij hiertoe gegevens had verschaft die niet in ogenschouw werden genomen.

2.26. In zoverre de verzoekende partij nog een schending van artikel 8 van het EVRM ontwaart dient gewezen te worden op het feit dat geen hinderpalen blijken die verzoekende partij zouden verhinderen haar gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst of elders. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De schending van artikel 3 en 8 van het EVRM, en bijgevolg ook van artikel 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat voormelde artikelen een formele motiveringsplicht inhouden, maakt zij dit op generlei wijze aannemelijk.

Verzoekende partij haalt voorts nog de schending van artikel 5 van het EVRM aan, doch zij laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormeld artikel zouden schenden, zodat het vierde middel op dat vlak onontvankelijk is.

2.27. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.28. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.29. Verzoekende partij betwist niet dat zij zich illegaal op het grondgebied ophoudt en dat zij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist zij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel zodat met toepassing van artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet de termijn om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel nul dagen is.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt niet dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.30. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER